Prijs : In België : 6 Frs — In Nederland : 40 Cts

ZEVENDE JAARGANG

24-7-52

KUIFJE

30

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

OP HET OGENBLIK DAT DE VIJAND VASTE VOET OP DE WALLEN KRIJGT, SCHEERT DE REUSACHTIGE VLEDERMUIS OPNIEUW OVER HET STRIJDTONEEL...

EEN SPANNEND MOMENT UIT ONS NIEUW VERHAAL...

Victoria presenteert

AVONTUUR IN DE FAR-WEST

Doch op dit ogenblik springt de grenadier op 'n paard van de Indianen...

... en stuift vierklauwens de vlakte op !

De achtervolging wordt dadelijk ingezet...

Met zijn zware koffer kan de grenadier Victoria niet zo vlug rijden als de Roodhuiden en hij wordt dan ook heel spoedig ingehaald...

(Wordt voortgezet.)

De eeuwige muziek

IN 1790, was Ludwig van Beethoven een twintigjarige onbekende componist, die van het leven veel verwachtte en een grote bewondering koesterde voor Mozart. De meester van Salzburg was op dit ogenblik vijf en dertig en zijn naam was reeds wereldvermaard. Hij had triomfen geoogst, doch ook vele tegenslagen gekend en hij wist hoe eenzaam de scheppende kunstenaar tussen de menigte stond.

— Wij leven in een tijd, zei Mozart tot Beethoven, waarin men heel weinig oor heeft voor de echte kunstenaars...

— Is het wel nodig dat wij gehoord worden om deze ziel uit te zingen ? vroeg Beethoven. Hoor de vogel die z'n lied zingt in de tuin, vraagt hij zich af of hij gehoord wordt ? Hij zingt ,omdat zingen zijn taak hier op aarde is en hij is dronken van z'n eigen zang. Zo gaat het ook met de kunstenaar.

— Dat is waar, antwoordde Mozart.

Dat was het dialoog tussen de twee grote componisten, toen ze elkaar in Wenen ontmoetten. Zij waren kunstenaars die vaak leden onder het feit, dat men voor hun muziek geen begrip toonde.

Intussen hebben er oorlogen gewoed, werden steden vernield en tronen omver geworpen, doch de meesterwerken van Mozart en Beethoven kwamen in al hun schoonheid tot bij ons. Zij bleven, omdat ze een onsterfelijke waarde hebben. Ik wilde slechts aan het gesprek tussen Mozart en Beethoven herinneren, omdat men dit jaar het honderd vijf en twintigjarig afsterven van Ludwig van Beethoven herdenkt. Hij had gelijk toen hij zei, dat het niet nodig is dadelijk gehoord te worden om iets te scheppen dat een blijvende, een eeuwige waarde heeft.

Kuifje

ONZE BRIEVENBUS

Volgende vrienden worden dringend verzocht hun volledig adres mee te delen, opdat wij hen het beloofde geschenk kunnen opsturen :

LOUIS DOCKX,
WILLY MICHIELS,
PAUL VANDENBERGHE.

Ru Suermondt, Hattem (Gld.-Nederland) :

Dank voor je lieve brief en voor je opmerkingen. Wij hebben ze goed in onze oren geknoopt en zullen trachten aan je wensen te voldoen.

Jos Meert :

Je brief in goede orde ontvangen en voor de mening over de twee nieuwe tekenverhalen danken we hartelijk.

J. de Poorter :

Het lijstje van je geliefkoosde en, naar je mening, beste verhalen was interessant. We vinden het ook prettig te vernemen, dat de nieuwe roman je veel beter bevalt dan de vorige. We wensen je een aangename en lange vacantie !

Rui Meuleman :

Je lijkt me een bengel van formaat, daar houden we wel van, maar... daar is een maar ! Je moet de boodschappen doen die je moesje je oplegt en recht naar huis komen na schooltijd. En daar is nog iets : je werk moet af zijn vooraleer je met « Kuifje » in een hoekje kruipt !

KUIFJE (weekblad). *Redactie, Publiciteit :* Lombardstraat, 24, Brussel. P.C.R. 1909.16 — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Keizerstr., 12, Brussel. KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abonnementsprijs : fl. 3,50 per kwartaal.

DE KUIFJE'S BON

RA, RA, WIE IS DAT ?

X., te X. — 202 punten in een bruin pakje gefrankeerd met zegel van 1,20 frs.

X., te Kanne. — 275 punten voor drie reeksen « Zien en Weten ». (Ik heb altijd gemeend dat 3x125 het ronde getal van 375 maakte !)

X., te Jumet. — Een aangetekende zending zonder naam of adres !

Jacques X., te Gent. — Je schrijft ons voor de tweede maal en ik weet nog steeds niet in welke straat je woont.

ONVOLLEDIGE ZENDINGEN :

Leon Verheylen, J. Dieudonné, Norbert Glaudot, Y. van Damme, André Godard, Jos de Houdt : Al deze zendingen waren niet volledig en ik moest ze terugzenden.

ZIEN en WETEN

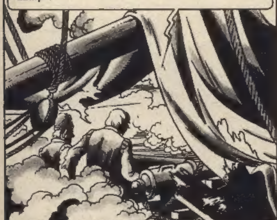
De Montgolfière. — Pilâtre de Rozier en de markies d'Arlandes waren de twee eerste mensen die werkelijk gevlogen hebben. Op 21 November 1783 stegen ze op te Parijs, in de Jardin de la Muette en landden op de Butte aux Cailles. Ze waren een tiental kilometer ver gevlogen in twintig tot vijf en twintig minuten. De « Montgolfière » had hierbij een hoogte van 1.000 meter bereikt.

Dit is een tekst van de Kuifje's Chromoreeks ZIEN EN WETEN die je met de Kuifje's Bons kunt verwerven om je kennis te verruimen.

Onder de Vlag van de Compagnie

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

De vloot van Piet Heyn heeft verschillende Portugese schepen gekaapt die in de haven van São Salvador voor anker lagen. Maar het admiraalschip werd het slachtoffer van de vijandelijke vestingen...

DE MATROZEN SPRINGEN IN DE SLOEPEN. DAARNA WORDT HET VUUR AAN HET DOORSCHOTEN VAARTUIG GEBRACHT. REUSACHTIGE VLAMMENTONGEN SLAAN WELDRA TEN HEMEL... ADMIRAAL PIET HEYN VAART NAAR DE « WALCHEREN » EN KLIMT ER AAN BOORD...

(Wordt voortgezet.)

DE SPIN ACHTER HET GORDIJN

Verhaal van Alfred Gerard
Geïllustreerd door Tibet

BOM, BOM, BOM, BOM... Het sloeg middernacht op de toren van Sint-Bogumil-de-Grote.

Alles was stil in de linkervleugel van het koninklijk paleis van Slivozitza. De opperhofmaarschalk, graaf Yoghurt Stepanovitch Vollemelkol schoof zacht z'n stoel achteruit en liep op z'n tenen naar de kamer van de koning. Een licht gesnurk zei hem, dat Zijne Majesteit Juva IV Popolovitch, koning van de Morovasjes en de Slavosavons, sedert een vijftiental minuten sliep. Graaf Yoghurt wist, dat dit koninklijk gesnurk na een uur aanzwol, dan plotseling stopte om na enkele minuten luid en doordringend te herbeginnen tot 's morgens. Het was op raad van de koningin-moeder, dat de koning aldus snurkte. Men kon het best vergelijken met het snerpend geluid van een metalen zaag en het belette de schildwachten, die voor de deur hadden postgevat, in te dutten. In het kasteel van Slivovitza wist iedereen maar al te goed wat er zou gebeuren, indien de schildwachten insliepen. Het kon het binnendringen van de aanhangers van de dynastie van de Vazlinovitch tot gevolg hebben. Dat was trouwens het procédé, dat Juva IV zelf had toegepast om de Vazlinovitch omver te werpen en de regering van de Popolovitch af te kondigen.

Dat spelletje van « op en af de troon » duurde reeds sedert 1867, jaar waarin de Morovasjes-Slavosavons hand in hand gingen met de Bagars (sedertdien opnieuw hun aartsvijanden) om het juk van de Turken af te werpen en de laatste sultan van de familie der Sulfamiden te verjagen. Van de vier Morovasjo-Slavosavonse dynastieën waren er nog twee overgebleven. De Tororovitch en de Abrakadabrasevitch waren van het politiek toneel weggevaagd, de eersten door uitroeiing van heel het ras, de tweede door worging...

Graaf Yoghurt hield zijn adem in en ging tot aan de eikendeur, die uitgaf op de gang. Hier waakte, in principe althans, een tot de tanden gewapende soldaat. Om het geronk niet te horen had hij een prop watte in de oren gestopt en geleund op zijn hellebaard sliep hij de slaap der rechtvaardigen. Alles ging dus opperbest...

— Haha, fluisterde de graaf in het Morovasjo-Slavosavonisch en hij ging terug naar de tafel waaraan hij, enkele minuten te voren, gezeten had.

Het balkon! Hij zou het haast vergeten. Misschien waren er daar twee ogen die hem bespiedden. Het was op datzelfde balkon dat zes jaar geleden een soldaat van Humerus II de Verdraaide, zich verborgen had met het doel prinses Adrenaline te vermoorden, op het ogenblik dat deze laatste een kop thee (waarin gift was gemengd), naar haar schoonbroer Kalomar I Popolovitch, oom van de regerende vorst bracht.

Niemand op het balkon... De graaf grijnslachte en fluisterde « Haha » ditmaal in de taal van Vondel, die hij aan de Leuvense Universiteit had geleerd. Zoals de lezer wel kan merken, sprak hij ze buitengewoon goed. Diploma's had hij van Leuven echter niet meegebracht, maar wel een voorliefde voor Krieke-Lambik met suiker.

Vermits er niemand op het balkon stond, moest de graaf ook de zware, karmozijnrode gordijnen, die de vensters bekleedden, nog eens terdege bekijken, want het was immers daar, dat die lelijke Karamelovitch zich op 'n avond had verstopt met de bedoeling een nieuwe dynastie te grondvesten en door de bestaande uit de roeien, dat spreekt vanzelf! Wat al historische herinneringen er aan dat kasteel van Slivovitza verbonden waren! Iedere hoek, ieder meubel getuigde van een gebeurtenis die de heersende vorsten nog meer glorie en macht hadden gebracht.

Doch, die avond, zat er achter een van karmozijnrode gordijnen slechts een grote spin. De graaf deinsde verschrikt achteruit en op zijn borst rinkelden enkele dozijnen medailles, die hij als beloning voor zijn heldhaftig gedrag op het slagveld had gekregen. Graaf Yoghurt was de grote held van de Slag van Kasrolovna, doch van spinnen, zo kleine als grote, was hij vreselijk bang.

's Avonds min en vreê brengt een grote spinnekop mee, zei de graaf stil en meteen vatte hij moed en geloofde dat die spin hem iets goeds voorspelde. Het zou dus voor die avond zijn? Hij huiverde...

Graaf Yoghurt veegde met zijn mouw het zweet weg dat op zijn voorhoofd parelde... Hij was alleen in de wachtkamer... Iedereen sliep... het ogenblik was gunstig. Hij was er in geslaagd aan de waakzaamheid van de Chupetskala te ontsnappen en de duivel wist dat deze Chupetskala overal ogen had. Het was de Geheime Staatspolitie die iedereen deed beven. De Chupetskala wist alles, kende alles, zag alles en was de stevigste steunpilaar van de troon. Het kwam er niet op aan welke troon. Iedere keer deze van bezitter verwisselde, kwam de Chupetskala dadelijk in dienst van de nieuwe vorst en rekende alle getrouwen van de voorgaande koning in. Zij werden te samen met zijn kamerheren, secretarissen, officieren, soldaten en knechten naar het bagno, ergens op een verlaten eiland, gezonden en nooit zag men hen terug. Op dit eiland echter, zagen de aanhangers van de Popolovitch de verkleefde volgelingen van de Vazlinovitch terug, die aangehouden waren tijdens een vorige staatsgreep, en Popolovitchisten die ingerekend waren tijdens een revolutie die nóg vroeger had plaatsgehad, zonder de Vazlinivitchisten te tellen die er nog vroeger zaten. Men vergat hen eenvoudig. Denk daarom niet dat er te veel volk op het eiland was. O neen. De ene groep vocht er hardnekkig tegen de andere en slachtoffers vielen er aan weerskanten.

Vandaag waren de mannetjes van de Chupetskala er echter niet. De graaf kon dus handelen, maar hij moest het bliksemsnel doen. De opperhofmaarschalk was nog fluks te poot, ondanks zijn vijf en zestig jaar en vlug liep hij naar een kleine schrijftafel in acajou. Met bevende hand zocht hij het knopje dat een geheime schuif opende. Even kijken, het was toch de derde richel links te beginnen van boven. Het plan, dat zijn vertrouweling kolonel Ragoudvo hem gegeven had, was ongetwijfeld juist. Ha, daar was het... Het hart van de graaf klopte luid... Hij stak de hand uit en, ja, helemaal in de hoek vond hij ze...

— Hehe, grinnikte de graaf zachtjes...

Plotseling omknelde een stalen hand de schouder van de opperhofmaarschalk... De ongelukkige viel op de knieën... Hij was ontdekt, ontdekt op het ogenblik dat hij zo dicht bij het doel was... Zijne Majesteit Juva IV stond daar in al zijn lengte voor hem, gekleed in zijn schitterende scharlakenrode met hermelijn afgezette kamerjas...

— Graaf Y o g h u r t Stepanovitch Vollemelkol, bulderde de vorst, ik betrap je op heterdaad! Jij in wie ik het grootste vertrouwen had, jij, de afstammeling van Hepatol de Dappere, jij aan wie ik de hoogste posten heb geschonken, die ik m'n rechterhand waande... Jij bent het! Ik overlaadde je met eerbewijzen en geld, en jij, jij bent het die heimelijk mijn whisky uitdrinkt!

Tijl Uilenspiegel

Onze vrienden besluiten zich meester te maken van het Spaans galjoen, dat in het Zwin ingevroren is. Ze werken een plan uit...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

Ziehier wat er gebeurd is :

Enkele vrienden maakten een vacantietocht aan boord van de « Espérance », die in de Rode Zee door een Duits kaperschip werd tot zinken gebracht. Zij werden afgezet op een eilandje. Bert viel in handen van de Papoea's, doch kon door zijn vrienden bevrijd worden. Ze vluchten in een prauw en komen na enkele dagen in het gezicht van een groen eiland...

Firmin was zo groot als de inlandse tovenaar...

EEN HEEL JAAR VACANTIE

ROMAN VAN YVES DUVAL
GEILLUSTREERD
DOOR ALBERT WEINBERG

NEEN, niet ginds, daar moet je kijken, zei Fons Meersmans en draaide mijn hoofd naar rechts.

Ik dacht dat ik van vreugde zou wenen. Zeven of acht mijl van onze boot, rees een groen, paradijsachtig eiland uit de golven op! Het was een enorme licht hellende hoogvlakte. De kust, steil in het Oosten, daalde in zachte glooiing naar het Westen toe. Het eiland was door wouden omkranst en als een zilveren lint sprong een rivier van rots tot rots, van in het midden naar de zee toe.

De koorts, die in m'n slapen hamerde, was als bij toverslag verdwenen. Alle vrienden waren wakker en hadden hun stem teruggevonden om het eiland bij te begroeten. De ontroering was zo groot, dat ze allen naar stuurboord renden en onze kano dreigde te kantelen.

— Kalmte! Kalmte! riep Daelmans lachend. Jullie willen toch niet verdrinken op het ogenblik dat we de haven binnen lopen?

— Het eiland is bewoond, zei de kleine Bertrand. Ik zie hutten en rook, uiterst links op de hoogvlakte.

— Hopen we dat ze vriendelijker zijn dan de inwoners van het eiland Ravendonk, antwoordde Bert ietwat ongerust.

— Kijk eens naar het strand! De inboorlingen geven ons tekens!

— Inderdaad, zei Erik, ze zwaaien hun armen in de lucht en ik zie geen enkel wapen in hun handen. Ze zien er niet vijandelijk uit.

De bewoners van het eiland duwden hun kano's in zee en pagaaiden met forse slagen in onze richting. Ze vormden een grote boog en lieten ons door gebaren verstaan dat wij dezelfde beweging moesten uitvoeren om naar hen te komen.

— Er liggen riffen, vlak onder de oppervlakte van het water en daarom mogen we niet recht naar de kust stevenen, zei Daelmans. Kom, laten we hun bevelen stipt uitvoeren.

— We moeten toch op onze hoede zijn, antwoordde Firmin en greep zijn karabijn. Ik wens niet van de regen in de drup te raken. Die kroeskoppen houden misschien van de vreemdelingen gelijk de kat van de muis!

Intussen waren de kano's genaderd en we konden de gebronsde, athletische gestalten van de inlanders duidelijk zien. Hun kroezelhaar was in drie delen gescheiden en het middenste deel geleek op de pluimen van een helm. Om de lenden hadden ze een elegante, bontgekleurde pareo gesnoerd. Ze zijn niet zo monsterachtig getatoeerd als de Papoea's. Hun gezicht is veel fijner. Ik geloof dat we met de Maori's te doen hebben, in dit geval zijn we gered, zei Daelmans.

Firmin en Bert hadden hun karabijn weer in de boot gelegd en wij maakten grote gebaren van vriendschap. De inlanders antwoordden met een soort van melodieus, nostalgiek welkomstlied. Hun prauwen waren met vaardige hand versierd en achterop stond een kleine hut gemaakt van pandanusbladeren. Omringd door een echte escorte landden we eindelijk. Mannen, vrouwen en kinderen trokken onze boot op het zand. Toen we uitstapten, waren onze benen zo stijf en onze spieren zo zwak, dat we ons nauwelijks overeind konden houden. Geholpen door enkele flinke kerels, die onze zakken en kisten droegen werden we met gebaren en kreten uitgenodigd naar het dorp te komen, dat hoger gelegen was...

— Wat zeggen jullie van zulk 'n ontvangst? vroeg Daelmans.

— Een droom! riepen wij in koor.

We waren totaal uitgeput, doch de hartelijkheid van de ontvangst kikkerde ons zodanig op, dat we al die goede mensen wel hadden kunnen omhelzen. Omringd door onze nieuwe vrienden stegen we de helling op. Iedereen scheen een bijzondere belangstelling te hebben voor de witte baard van onze Oude en voor de karabijnen, die Firmin en Bert aan hun gordel hadden gehangen. Deze Maori's hadden ongetwijfeld reeds blanken gezien en ook kennis gemaakt met de kracht van vuurwapens.

Over een weg van platgestampte aarde, omzoomd met pandanus en bloeiende magnolia's stapten we ongeveer een kwartuur, dan kwamen we op het dorpsplein. Een zestigtal degelijk gebouwde hutten stonden hier rond een grotere hut, aan beide zijden voorzien van rechthoekige verlengstukken. Dat was ongetwijfeld het huis van de chef.

Door de kreten van onze begeleiders verwittigd, stapte een grote kerel uit de hut en kwam ons tegemoet. In de hand hield hij, bij wijze van scepter, een knots, hij had een witte baard en zijn hoofd was met veren van de paradijsvogel gekroond. Wij begrepen dadelijk waarom het witte kinversiersel van Daelmans zoveel belangstelling en ontzag inboezemde. Onze professor scheen het protocol van de Maori's goed te kennen... Hij en de chef legden de handen op elkaars schouders en wreven de neus tegen elkaar, wat betekende dat beide met vredelievende intenties waren bezield. Te onzer ere riepen de inboorlingen « Kohai-hai », wat overeenkomt met ons hoera.

De vreugde steeg ten top toen onze professor zijn vergulde horlogeketting om de hals van de inlandse chef legde. De oude Maori schonk Daelmans in ruil een halssnoer van echte parels, zo groot als een noot.

— Ik geloof dat we gered zijn, zuchtte Firmin.

— Ik wou dat we iets te eten kregen, antwoordde Fons, die met het gevoel van veiligheid ook dadelijk weer de hongerziekte te pakken had.

De inlandse vorst gaf een teken en iedereen zette zich voor de hut op de grond neer. Alleen de vorst en enkele dignitarissen hadden aan onze zijde plaats genomen, de overigen keken van op afstand en rechtstaand vol eerbied toe.

Op grote bladeren van waterlelies, die aan de zijden omgekruld waren en aldus een bord vormden, diende men ons een geroosterd biggetje op, overgoten met een fijn gekruide saus. Dan kregen we bananen, ananas, wilde druiven en palmwijn die we dronken uit een halve, uitgehaalde cocosnoot.

De maaltijd verliep zeer vriendschappelijk, al konden we slechts in gebarentaal tot elkaar spreken. Plotseling sprong echter een grote inlander woest te midden van de kring. Hij was gehuld in een kleed uit raffia en het houten masker, dat zijn gezicht verborg, zag er alles behalve aantrekkelijk uit.

— Dat is de tovenaar van de stam, zei Daelmans.

De man zwaaide met de armen en danste minuten achter elkaar ter plaatse rond met een duizelingwekkende snelheid. Zijn kadans was werkelijk zo vlug dat men zijn benen haast niet meer zien kon. Dan keerde hij zich naar ons toe en verzocht de blanke tovenaar met een handgebaar te laten zien wat hij kon!

— Vooruit, Firmin, redt de eer van het blanke ras, riep ik.

Een andere prijs dan die van gymnastiek had Firmin nooit behaald, maar deze liet hij zich dan ook door niemand roven! Langzaam stond hij op en ontblootte het bovenlijf. Hij was even groot, maar veel krachtiger gespierd dan de inlandse tovenaar. Hij steunde zich op de handen, gooide de benen in de lucht, draaide zich om en ging dan op de handen rond de kring inboorlingen, die nieuwsgierig toekeken. Wij klapten in de handen, doch de tovenaar sprong weer op en begon met de lenigheid van een tijger enkele luchtsprongen te maken.

Ietwat uit z'n humeur, nam Firmin een aanloop om de sprongen van de tovenaar na te bootsen. Hij kwam daarbij echter op de schouder terecht...

Een afkeurend gemompel steeg op en wij waren alles behalve gerust...

VOLGENDE WEEK :

HET LEVEN
OP HONO ROEROE

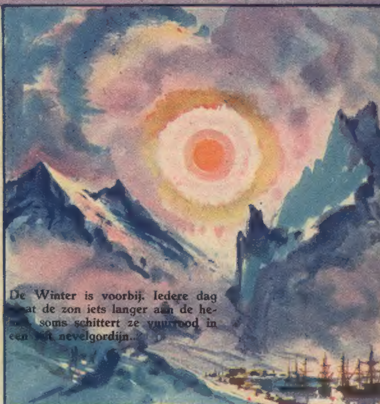

De Ontdekkingsreizen van ROALD AMUNDSEN

DOOR RAOUL AUGER NAAR HET BOEK VAN E. PEISSON

Amundsen liet de « Maud » onder bevel van Wisting naar de Pool afdrijven. Hij hoopt hetzelfde doel per vliegtuig te bereiken. Te Nöme, in Alaska, wacht hij op nieuws over de « Maud »...

Zie keerzijde

Prachtig ! Doch, wie zal ze betalen ?

Maak je daarover geen zorg. We hebben de nodige fondsen bijeen gebracht !

Amundsen is er het hart van in. Het is reeds te laat om nog vervangstukken uit Oslo te laten komen. Na de maand Mei is het onmogelijk over de « pack » te vliegen. De ontdekkingsreiziger heeft bovendien haast geen geld meer. Amundsen keert terug naar Seattle en denkt er aan het met een watervliegtuig te proberen en verneemt dat men er voor hem drie heeft besteld.

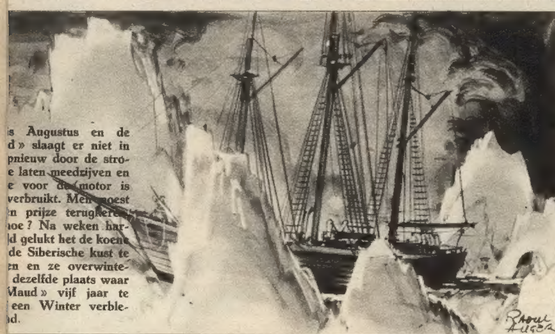
vanuit de Spitsbergen te vertrekken. Er komt echter geen eind aan de tegenslagen ! Amundsen krijgt het bericht dat de « Maud » wel afgedreven is, doch de Noordpool niet bereikte. De « Curtiss » geraakt in een put, is beschadigd en kan niet opstijgen...

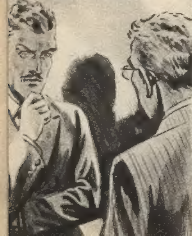
16 Juli breekt het toestel bij de landing een vleugel en het landingsgestel. [...]et ijs en de sneeuw zijn alle waarnemingen voor de piloot haast onmoge[...] Terwijl Amundsen hierover zorgen maakt, krijgt hij een brief...

[...]ommessen, directeur van de [...]aappij, spreekt bij de regering [...]ste voor de plannen van [...]sen, die echter het geld voor [...]orniers moet verzamelen...

Onvermoeibaar reist hij van de ene stad naar de andere, gaat zelfs in de dorpen en overnacht in de kleinste hotels. Iedere avond kan hij enkele biljetten in zijn portefeuille steken...

Op 'n avond komt een jonge man hem opzoeken en zegt :

Amundsen, indien je me aan je expeditie laat deelnemen, geef ik onmiddellijk een check van 85.000 dollars ! Deze man was Lincoln Ellsworth.

DE SPOOKKUIF

VERHAAL
DOOR
John FLANDERS

Ik geloof wel dat dit stukje de lezers van « Kuifje » bijzonder interesseren zal. Meer dan waarschijnlijk weten ze niets af van de « Ghost-Crest » of « Spook-kuif ».

De « Spook-kuif » is een vogel... een vreemd schepsel ! Maar laten we aan 't woord, drie oude zeebonken : Crutch, Cooper en Brusher, die, als ze nog in leven zijn, de tachtig ver achter de rug moeten hebben.

★

De 165e meridiaan O.L. snijdt dwars door de archipel der Carolinen; de 5e parallel N.B. insgelijks. Het kruispunt van deze beide coordinaten ligt midden het eiland Aramanga.

Doe geen moeite, de marinekaarten vertonen op deze plaats een blauwe leegte van ongeveer vier honderd mijl middellijn.

Aramanga is een bijna cirkelvormig eilandje, met een meertje midden in, dat echter geen lagune is, dichtgemetseld door de infusiediertjes die grijs koraal fabriceren en onvermoeid riffen bouwen. Zijn oorsprong moet zuiver vulkanisch zijn. Er groeien klapperbomen en het bush krioelt van vogels en klein wild, nochtans is het eiland onbewoond.

Men verzekert dat vóór jaren, een machtige duvel-duvel, denkelijk roodvonk of moeraskoorts, de eilanders grotendeels uitroeide. De overblijvenden namen de wijk naar de Marshall's of de Gilbert's, maar terug kwamen ze nooit.

Hoe Crutch, Cooper en Brusher er kwamen met hun brick, de « Speedy », daar hebben ze nooit iets van gezegd, en zullen er wel reden toe hebben. Crutch was de kapitein, Cooper de eerste en Brusher de tweede stuurman, met hun drieën waren ze eigenaars van de « Speedy », de bemanning bestond uit Kanakken.

Toen ze Aramanga aandeden, kwam Wapoo, de bootsman, verklaren, dat geen enkel der Kanakken aan land wilde gaan.

— Een duvel-duvel, natuurlijk, zei Crutch (die wist dat er met het bijgeloof der eilanders niet te gekscheren viel) maar van welke aard ?

— Wongonoo, antwoordde de Kanak, en hij voegde er bij in 't Engels : Ghost-crest.

Brusher die 't gehoord had, floot zachtjes tussen de tanden.

— Weet u er soms meer van, Brush ? vroeg de kapitein.

— Ja, het is een vogel. Men zegt ten minste dat het een vogel is. Men zou hem beter « Vliegende Kuif » noemen, want 't is enigste dat men er van te zien krijgt !

— Malligheid, bromde Crutch.

— Ik zal natuurlijk aan wal gaan, ging Brusher voort, maar zou het liever niet doen. Men vertelt lelijke dingen van die snaak.

— Als we hem kunnen neerschieten, zullen w'er een mooie duit voor krijgen, grinnikte Crutch.

— Ho voorzeker. Beproef het maar, was 't antwoord en meer was er uit de tweede stuurman niet te krijgen, want hij was doorgaans vrekkig met zijn woorden.

Alle drie gingen aan land, oogstten klappernoten in, zoveel ze maar wilden en schoten een aantal parelhoenders en legden zelfs een wild biggetje neer.

— Laten we een tent opslaan bij het meertje, stelde Crutch voor, daar zullen we ten minste geen last hebben van kakkerlakken !

Het leven in de tent was aangenaam, het was er fris; het meer leverde goede vis en het bush overvloed van wild.

Cooper ontdekte fraaie parelmoerschelpen, die geld waard waren, en na enige dagen had de « Speedy » er heel wat van ingeladen.

— Waar blijft de Wongonoo ? spotte Crutch op zekere avond.

Een luide scherpe gil weerklonk buiten en Cooper, die naar de ondergaande zon stond te kijken, kreeg zo'n geweldige stomp op zijn mond, dat het bloed hem uit de neus spoot.

— Daar is hij, zei Brusher en hij wees naar een scherpe driehoek die als een pijl over 't meertje wegschoot.

De volgende morgen, op 't ogenblik dat hij met een vracht schelpen op het strand stond, kreeg Crutch een klinkende oorveeg, gevolgd door een snavelhouw die hem de bovenlip openscheurde.

Hij zag een roodachtige kuif op een paar el vóór zijn ogen dansen en hoorde een oorverdovende gil, toen kreeg hij nog een slag die hem bijkans duizelen deed, en weg was de « Ghost-Crest ».

— Spook of niet, dat zal ik u betaald zetten, vuilpoes ! dreigde de zeeman en hij kwam de tent niet meer buiten zonder een jachtroer met ganzenhagel geladen.

Brusher kwam de volgende morgen aan de beurt : hij zag de vliegende kuif uit het bush opschieten en op hem afkomen.

Hij begon als 'n gek met de armen te zwaaien, maar het vreemd schepsel gaf hem zulk een hevige por tegen de benen dat hij hals over kop buitelde en in 't zand bleef zitten.

— Ja, bromde Crutch die avond, terwijl ze een glaasje whisky gebruikten, uw spook-kuif bestaat, daar is niets tegen in te brengen. Die half onzichtbare moet een kanjer van een beest zijn, mijn geweer is ook een kanjer in zijn soort.

— Sst ! deed Cooper, die ditmaal naar de wassende maan aan 't kijken was. In het blauwe licht zagen de zeelieden een donkere kuif de oever van het meer volgen, ze vloog thans heel zachtjes, zoetjes op en neergaand.

— O.K. ! siste Crutch en zijn jachtroer braakte twee ellenlange vuurstralen uit in de duisternis.

Een afschuwelijke noodkreet weerklonk gevolgd door een zware plons.

— Hij ligt in 't water ! schreeuwde Cooper en alle drie snelden naar het meer.

— Ho, God, wat gebeurt hier ? stamelde Cooper. Kijk, kijk, hij wordt zichtbaar !

Later vertelden ze nog onder elkaar, dat ze nimmer iets gruwelijker te zien kregen.

De grote rode kuif stond recht op een breed en grijnzend bekkeneel, een overgroot doodshoofd met holle ogen en woest snakkende muil. Het lichaam was dat van een roofvogel van buitengewone afmetingen, maar 't geen er 't ijzingswekkend van was, waren de twee gespierde handen die uit de ruwe vederen te voorschijn kwamen.

— We moeten hem krijgen ! riep Crutch, hij is een fortuintje waard !

Hij liep een handspaak halen, maar kwam te laat. Daar rees de scherpe muil van een gavialkrokodil uit het water op, hapte het monsterachtig kreng vast en verdween er mee in de diepte.

De « Speedy » keerde enige dagen later naar Australië terug, waar ons drietal zijn weervaren vertelde en vreselijk werd uitgelachen.

★

Dokter Hawley Middleton aan wie men het merkwaardig werkje te danken heeft over de zeevogels der Stille Zuidzee, heeft er niet mee gelachen.

— De beschrijving die Crutch, Cooper en Brusher van het gevleugeld monster geven, komt overeen met die van de « Ghost-Gull » of Spookmeeuw, een zeer zeldzame vogel, die men bijna nimmer onder schot kan krijgen, zo schuw, slim en vlug in zijn bewegingen is hij. Hadden de zeelieden hem kunnen meebrengen, een natuurvorser zou er hun een paar honderd dollar voor gegeven hebben.

— Maar die onverklaarbare onzichtbaarheid van het dier, dokter ?

— Duvel-duvel, glimlachte de geleerde, en hij gaf er de volgende uitleg van : Na een Southerly-Burster of Zuiderstorm, ontstaan vaak hevige moeraskoortsen die een eiland kunnen uitmoorden. Maar nog vreselijker is, dat de kiemen, ofschoon verzwakkend met de tijd, blijven voortbestaan. Dan doden ze wel hun mannetje niet meer, maar verwekken vreemde zinsbegoochelingen, van massale aard.

Onze vrienden werden er voorzeker door aangegrepen en kregen enkel de vliegende kuif te zien.

... Doch als u dat Crutch, Cooper en Brusher vertelt, zeggen ze :

— Maak dat de ganzen wijs, gezien is gezien en blijft gezien. Jammer van het verloren ondier, maar het parelmoer bracht ons toch een aardig sommetje op !

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

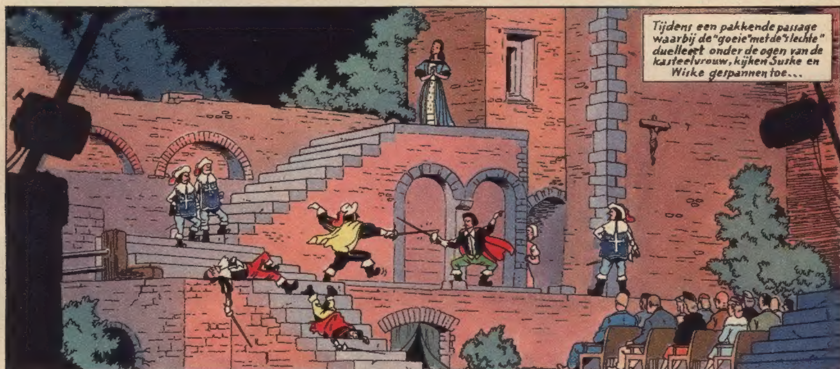

HET FEODAAL SLOT VAN BEERSEL, OP 13 Km. VAN BRUSSEL, DATEERT VAN 1300 EN KENDE EEN BEWOGEN VERLEDEN. IN 1928 WERD HET GERESTAUREERD DOOR DE ZORGEN VAN DE "LIGA DER VRIENDEN VAN HET KASTEEL VAN BEERSEL" EN ALS MUSEUM VOOR HET PUBLIEK TOEGANKELIJK GESTELD

SEDERT ENKELE JAREN WORDEN ER OP HET PRACHTIG BINNENPLEIN TONEELVOORSTELLINGEN IN OPENLUCHT GEGEVEN. OP HET OGENBLIK DAT ONS VERHAAL BEGINT, VOERT EEN KRANIG GEZELSCHAP HET MEESTERWERK "GEEN VERLOF VOOR DE MUSKETIERS" OP. SUSKE, WISKE EN LAMBIK WONEN DE VERTONING BIJ

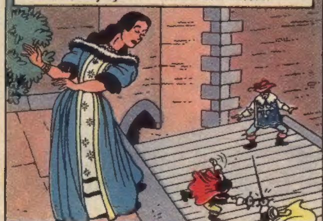

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Professor Zonnebloem leidt Kuifje en kapitein Haddock doorheen de maanraket, die in aanbouw is. De kapitein dreigt ieder ogenblik te vallen over een of ander voorwerp...

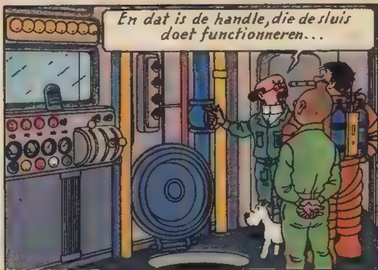

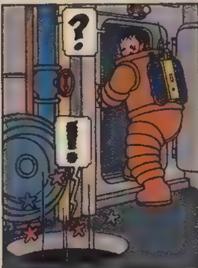

(Wordt voortgezet.)

OM EN ROND DE OLYMPISCHE SPELEN

HELSINKI, JULI 1952.

OVER Finland en de Olympische Spelen van dit jaar hebben we reeds een en ander verteld, doch deze sportmanifestatie is zo belangrijk dat we er nog eens op terugkomen. Men ziet in het Land van de Duizend Meren het verschil haast niet tussen dag en nacht en de Finnen, die zolang in het duister moesten leven, halen hun hartje op. Het leven is er 's nachts zo intens als in Spanje en het hoeft ons niet te verwonderen, dat vele Europese athleten er de draad kwijt geraken. De Zuid-Amerikanen kijken zich de ogen uit de kop, want zij veronderstelden dat Finland altijd half onder sneeuw en ijs begraven zat. In de straten, in de trams en de autobussen van Helsinki ontmoet men athleten in oefenpak, sommigen komen uit het Oosten en dragen een tulband. Ze hebben heel wat bekijks! In het Olympisch dorp worden niet minder dan drie en zestig talen en dialecten gesproken. Een echte Toren van Babel!

DE HINDOE BEGREEP HET NIET

TE Helsinki vertelt men volgende anecdote. En Hindoe ging een gebouw binnen om een stortbad te nemen, doch vergistte zich van deur... Hij zag hoe drie Finse athleten door drie andere gespierde knapen met wilgentwijgjes bewerkt werden en hij nam verschrikt de benen.

— Waarom kregen die athleten ransel? Hadden ze niet goed gewerkt misschien, vroeg de Hindoe aan een Zweed.

— Haha! Ze nemen eenvoudig een soort van Turks bad « sauna » genaamd. De stenen van de plaats worden verhit en daarop wordt koud water gegoten. Het is in deze stoom dat de Noorderlingen baden. Daarna bewerkt men het lichaam met wilgentwijgjes om de bloedsomloop aan te wakkeren, de spieren soepel en lenig te maken.

Onze Hindoe schudde het hoofd. Hij scheen er van overtuigd dat men de athleten van Finland met de ruwe borstel aanpakt.

GEEN KEGELSPEL

TE Helsinki werd er geen kampioenschap voor het kegelspel betwist. Wisten jullie reeds, dat deze titel bestond? Hij werd voor het eerst betwist tijdens de Olympische Spelen van Berlijn in 1936. Het was de humoristische noot van de Olympiade, want rustige, dikbuikige heren wedijverden dagenlang met elkaar om het meesterschap. De Duitse ploeg haalde het ten slotte op de Oostenrijkse en de Franse rivalen.

Waarom men thans niet met de kegels speelt? Om de eenvoudige reden, dat het Olympisch Comité dit spel niet erkende. De natie, die de Olympiade inricht, mag

echter de typisch nationale spelen op het programma zetten. In het jaar 1956 worden de Olympische Spelen in Australië betwist en zal er een titel zijn voor het boomerangwerpen. De Australiërs weten, dat zij die met glans zullen halen. Gebruik makend van het recht nationale spelen op het programma te zetten, zouden ze misschien ook de jacht op de kangoeroe kunnen inschrijven!

DE AANHOUDER WINT.

Wanneer deze brief toekomt, zijn de twee grote klassieke wedstrijden achter de rug, nl. de 5.000 en de 10.000 meter waarover

de beste athleten, Zatopek, Reiff, Mimoun, zich lieten inschrijven. Er is bij de deelnemers ook een naam die veel minder gekend is, maar die we goed in het oog moeten houden. Het is Herbert Shade. Drie jaar geleden beschouwde men hem nog als een loper van tweede rang. Iedereen lachte om zijn gekke sprongen en men vroeg zich af waarom die dertigjarige absoluut wou verder oefenen en optreden? Shade stoorde zich hieraan niet en werkte. Op het ogenblik dat jullie dit lezen, heeft hij de titel misschien op zak.

Nog een eigenaardige bijzonderheid over deze Shade. Men onderzocht z'n hart en de specialisten kwamen tot de vaststelling dat het slechts 39 maal per minuut slaat! Het hart van Zatopek is ook zo'n fenomeen en nog vele gekende athleten hebben een hart dat langzaam slaat.

Jongens die er van droomt eens een sportfenomeen te worden, onderzoek jullie hart, tel jullie polsslag en... wanneer de motor minder dan 50 maal per minuut klopt, kunnen jullie kampioenen worden zoals Coppi, Ray Robinson, Zatopek en nog andere sterren met een « lui » hart!

DE KUIFJE'S BON

LIJST VAN DE GESCHENKEN

Punten

1 Prentjes « Reinaert de Vos », vijf reeksen : 1-40, 41-80, 81-120, 121-160, 161-196 *PER REEKS* 50

2 Afdrukplaatjes KUIFJE : uitgeput

3 Prentkaarten KUIFJE, twee reeksen van 5 prentkaarten. *PER REEKS* 70

4 Briefpapier KUIFJE 80

5 Wimpel KUIFJE in 3 kleuren 100

6 KUIFJE's CHROMO'S van de reeks « ZIEN EN WETEN », per reeks van 6 chromo's
Vliegtuigen, reeks 1 ... 125
Luchtschepen, reeks 1 ... 125
Spoorwegen reeks 1 125

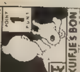
7 Portefeuille KUIFJE 200

8 Bloc-notes KUIFJE in een etui passend bij de portefeuille . . 250
Reserveblok . . 50

9 Puzzle KUIFJE
Klein model 350
Groot model 500

10 Blokjesspel KUIFJE 500

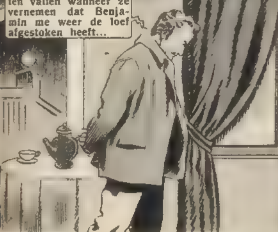
N.B. — Er bestaan geen andere geschenken dan deze van bovenstaande lijst!

DE PETROLEUMKOORTS

Oom Benjamin heeft een petroleumput geboord te Oil Creek Om geen beroep te moeten doen op de schurk Lowest heeft oom Ben de machines en al het noodzakelijk materiaal in zijn eigen fabriek laten maken...

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN F. CRAENHALS

(Wordt voortgezet.)

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN JACQUES LAUDY

Na de dood van zijn vader ging David naar z'n oom, Ebenezer, die op het kasteel vans Shaws woont. Ebenezer brengt met David een bezoek aan het schip van kapitein Hoseason...

David vindt het zonderling, dat men aan boord van 'n schip niet in evenwicht staat

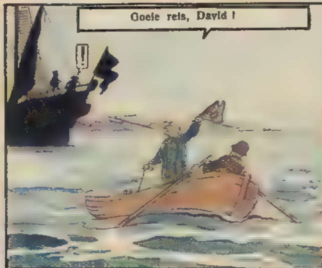
Neen, ik zou hier nooit wennen !

Neen, ik zou nooit een goed zeeman worden !

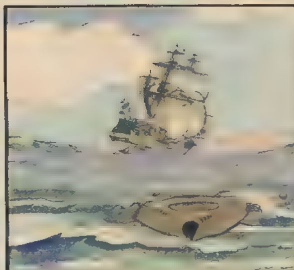

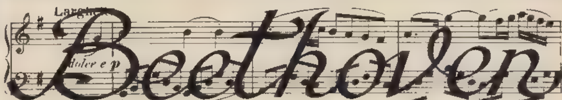

(Wordt voortgezet.)

HONDERD VIJF EN TWINTIG JAAR GELEDEN STIERF

1827 1952

Het leven is voor Ludwig van Beethoven niet mild geweest, het was veeleer een lijdensweg die verzacht werd door ogenblikken van de hoogste vreugde en een onbezorgde tijd toen hij in Wenen bij Jozef Haydn studeerde. Zijn werken weerspiegelen de diepste menselijke gevoelens.

Meer dan een halve eeuw streed Beethoven tegen zijn noodlot en hij behaalde uiteindelijk de overwinning. Zijn ODE AAN DE VREUGDE, die als het ware de kroon vormt van de Negende Symphonie, getuigt hiervan evenals zijn laatste kwartetten.

EEN SOMBERE JEUGD

LUDWIG VAN BEETHOVEN werd geboren te Bonn en aldaar gedoopt op 17 December 1770. Langs vaderszijde was hij van Vlaamse oorsprong; zijn grootvader werd te Mechelen geboren. De moeder van Beethoven was de dochter van een kok en weduwe van een kamerknecht. Heel haar leven heeft ze hard moeten werken. Haar tweede man, de vader van de grote componist, verdiende zijn brood als kleine, onbekende tenor en was een onverbeterlijke dronkaard. Toen hij de muzikale begaafdheid van zijn zoon ontdekte, wou hij er een soort van Mozartwonderkind van maken, om zelf een lullekker leventje te kunnen leiden. Ludwig was echter absoluut geen kind dat zich hiervoor leende. Toen hij vier jaar oud was, bracht hij reeds uren met viool en clavecymbelstudie door, maar leermeesters hadden op hem geen vat. Toen hij elf jaar was, ging hij bij de hoforganist van Bonn studeren, een zeer gevoelig mens, die het vertrouwen van de eigenzinnige knaap won en hem werkelijk in de muziek inwijdde. In deze tijd — van Beethoven was toen twaalf jaar — componeerde hij zes klaviersonaten. Hij mocht de hoforganist in de kerk heel dikwijls vervangen en kreeg als cembalist een plaats in de Hofkapelle. Vrienden zorgden dan voor zijn verdere geestelijke ontwikkeling en hij kon zelfs aan de universiteit enkele lessen volgen. Van een onbekende kreeg hij geld om naar Wenen te reizen en bij de beroemde Mozart compositieleer te studeren

Heel spoedig moest hij echter terugkeren, omdat zijn moeder gestorven was. Dit verlies trof hem des te pijnlijker, omdat zij z'n troost en steun was. De zeventien jarige Beethoven beschouwde zich op dat ogenblik als hoofd van het huisgezin, zorgde zo goed mogelijk voor zijn twee jongere broers en ging zelf het pensioen van zijn vader afhalen om te verhinderen, dat deze het in de herberg zou laten.

BEPROEVINGEN

NA de dood van zijn vader ging Beethoven terug naar Wenen, en studeerde bij Jozef Haydn met wie hij niet erg goed over de baan kon. Als geniaal klaviervirtuoos en door zijn naam (men hield hem voor een edelman), kreeg hij toegang tot de hoogste kringen. Hij kon zo ruim leven, dat hij z'n broers kon laten komen De ene werd apotheker, de andere beambte. Dat was voor Beethoven de gelukkigste tijd van z'n leven, de tijd waarin hij veel liederen, klaviersonaten en kamermuziek componeerde. Hij leerde gravin Giulietta Guicciardi kennen en werd verliefd op haar. Ze voelde wel iets voor de jonge meester met de karakteristieke kop, maar het duurde niet lang. Ludwig van Beethoven was diep teleurgesteld en in de *Mondscheinsonate* verklankte hij zijn diepste gevoelens. Later schonk hij Therese von Brunswick z'n hart, maar ook hier duurde de mooie droom niet lang. Op zekere dag riep de geniale componist wanhopig uit .

— Arme Beethoven, voor jou is er op deze wereld geen geluk weggelegd. Je zult nooit andere vrienden hebben dan deze van je dromen !

Toen hij zes en twintig was, voelde Beethoven het begin van de volledige doofheid, die hem heel z'n verdere leven kwelde. De eerste klachten over z'n lijden hoort men in de *Klaviersonate* opus 10 en de *Pathétique* opus 13. Wat kan er een mens, die te midden van een klankenwereld leeft, pijnlijker treffen dan het verlies van het gehoor ? Z'n vrienden spraken tot hem en hij hoorde het niet, zij hoorden de klanken van een viool of de zang van een vogel en hij niet. Hij wou niet vragen, dat ze luider zouden spreken of spelen en trok zich steeds meer in zichzelf terug. In die eenzaamheid, die steeds groter werd, componeerde hij de heerlijkste muziek die de mensen ooit hadden gehoord.

— Ik verkies een boom boven een mens, zei hij in een ogenblik van neerslachtigheid. Het is waar dat hij oneindig veel van bloemen, wolken en dieren, van heel de natuur hield. De moeder

Het geboortehuis van de grootvader van Beethoven te Mechelen.

van de historicus von Frimmel vertelde, dat zij Beethoven jarenlang een kwaad hart toedroeg, omdat hij, toen ze nog klein was, met zijn zakdoek de vlinders opjoeg die zij graag gevangen had !

HIJ HAD DE VRIJHEID LIEF

BEETHOVEN stond geestdriftig tegenover de Franse Revolutie en de nieuwe ideeën die met haar over Europa waaiden. Hij was negentien jaar toen de Bastille ingenomen werd. Napoleon aanzag hij als de redder van de mensheid en componeerde te zijner ere de *Eroica*, die oorspronkelijk *Buonaparte* heette. Ook hier wachtte Ludwig van Beethoven een grote teleurstelling. Toen hij hoorde dat generaal Bonaparte zich tot keizer had laten kronen, riep hij uit : *Hij was dus slechts een doodgewoon mens !* en zijn symphonie kreeg de opdracht : *Ter herinnering aan een groot man*. Deze symphonie werd onder leiding van Hans von Bülow in 1802 te Berlijn uitgevoerd en zeer goed onthaald.

Ludwig van Beethoven verdiepte zich graag in de werken van Goethe, Schiller, Shakespeare, Homerus en Plutarchus en zijn geliefde meesters waaren Haendel, Johann-Sebastian Bach, Haydn en Mozart. Hij voerde hun muzikale traditie tot de hoogste bloei. Beethoven wordt wel eens de laatste klassieker en de eerste romantieker genoemd.

HET TESTAMENT VAN HEILIGENSTADT

LUDWIG VAN BEETHOVEN werd steeds somberder en de vrienden die hem kwamen bezoeken, werden zeldzamer. Toen hij twee en dertig was, schreef hij het beroemd geworden *Testament van Heiligenstadt* (bij Wenen). Hierin lezen we ondermeer :

« *Mensen die me aanzien voor somber, haatdragend en pessimistisch, jullie doen me onrecht. Jullie kennen de oorzaak van mijn houding niet. Sedert m'n prille jeugd staat m'n hart en m'n geest open voor goedheid en zachtheid M'n doel was steeds grote dingen te bereiken, maar denk eens dat ik sedert zes jaar aan een ongeneeslijke kwaal lijd, die onbekwame geneesheren nog verergerden. Geboren met een vurig temperament en gevoelig voor alle vreugden van het leven en de maatschappij, moest ik me spoedig afwenden van de mensen en me in eenzaamheid terugtrekken. Wanneer ik soms uit de eenzaamheid wou treden, werd ik ruw teruggestoten. Ik kon nochtans aan de mensen niet zeggen : Praat luider ! Roep ! Ik ben doof !*

» *Hoe pijnlijk wanneer iemand aan m'n zijde een fluit hoorde die ik niet hoorde. Of als iemand een herder hoorde zingen en ik steeds niets hoorde. Dit alles bracht me soms tot wanhoop en het scheelde niet veel of ik had een einde aan m'n leven gemaakt. Alleen de Kunst weerhield me.* »

De muziek « die een openbaring is, groter dan alle wijsheid en alle filosofie », heeft Beethoven telkens weer van de ondergang gered

TIJDENS EEN HEFTIG ONWEER...

NIEMAND was aanwezig toen het stervensuur van de geniale componist sloeg. De kamer waarin hij lag, was donker, klein en vuil. Een geweldige sneeuwstorm woedde boven de stad, toen hij op 26 Maart 1827 de eeuwige rust inging.

Hij die gezegd had « Ik grijp het noodlot bij de keel », had zijn eigen lot overwonnen, dank zij een ijzeren wilskracht, een onwankelbaar geloof en een ontembare liefde voor de muziek, de natuur, het leven zelf.

Acht vrienden, waaronder Franz Schubert, droegen de lijkkist en een grote menigte volgde de rouwstoet naar het kerkhof van Waehring. Na de plechtigheid bleven enkele vrienden bijeen. Een van hen hief zijn glas en riep : « Op hem die we zo juist begraven hebben ! » Een vriend antwoordde : « Op de eerste van ons die hem volgen zal ! » De man die dat gezegd had, was Franz Schubert. Hij volgde de grote meester het eerst en wel negentien maanden later, nauwelijks een en dertig jaar oud.

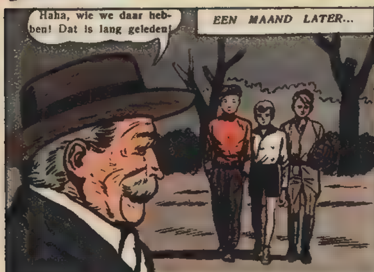
Binnenzicht van het huis van de groot vader.

DRIE JONGENS in de STORM

Texten van KAPPA ED EFFE

Na heel wat schokkende gebeurtenissen zijn de drie vrienden Pieter, Hans, en Rob, weer eendrachtig verenigd...

Tekeningen van R. POLESE

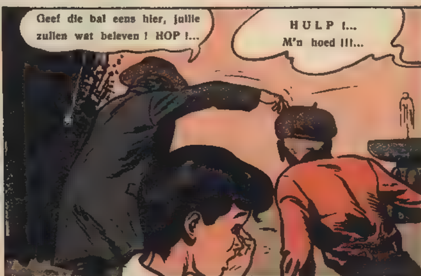

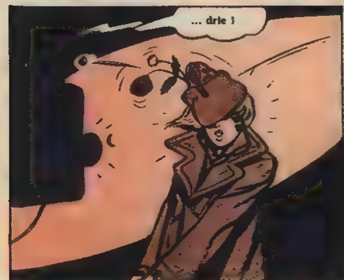

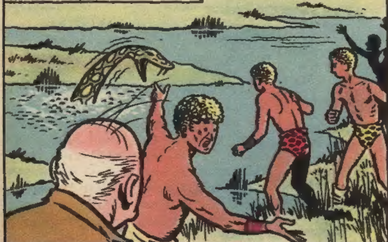

Volgende week : OPSTAND OP SAN DOMINGO !...

DE RING VAN GIBIL

Elemir van Zwabberdam, Henk, Leentje en hun gezellen, Armand en Nasir Abu, werden door de bewoners van het eiland Pasjoetan gevangen genomen. Tijdens een zwempartij wordt de chef door een monsterachtige slang gegrepen...

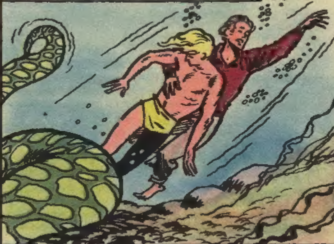
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

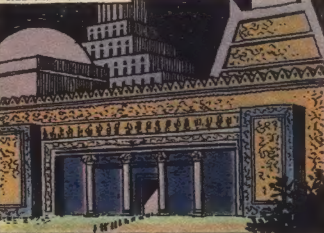

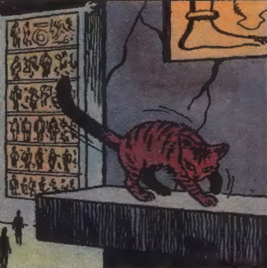

(Wordt voortgezet.)

DE DANS DER GESCHEURDE BROEKEN

GEEN MAN EN GEEN JONGEN VAN HET DEEL VAN GROOT - BRITTANNIE, GENAAMD SCHOTLAND, ZAL GEMACHTIGD ZIJN DE KLEDERDRACHT VAN DE HIGHLANDS : PLAIDS, KILTS, GERUITE BROEKEN, TE VERHANDELEN OF TE DRAGEN NA 1 AUGUSTUS.

SEDERT enkele weken volgen jullie met spanning de avonturen van de jonge David Balfour door onze vriend Jacques Laudy, zo fraai en kunstzinnig getekend.

Misschien hebben jullie zich reeds afgevraagd waarom de figuren van dit verhaal niet uitgedost zijn met de traditionele Schotse kilt ? Het spreekt vanzelf, dat het hier niet om een vergetelheid van de tekenaar gaat, want die is — zoals jullie wel weten — te goed vertrouwd met Schotland zo het waait en draait.

Het burgerplunje van de personen uit David Balfour vertellen een stuk van de geschiedenis van Schotland. Luister...

IN 1746 liet George II, koning van Engeland, volgend besluit afkondigen : « Geen man en geen jongen van het deel van van Groot-Brittannië, genaamd Schotland, zal gemachtigd zijn de klederdracht van de Highlands : plaids, kilts, geruite broeken, te verhandelen of te dragen na 1 Augustus. Wie dit besluit overtreedt, zal naar de overzese plantages gestuurd worden voor de duur van zeven jaar. »

Door deze strenge maatregel getroffen door de koning, die tot de nieuwe dynastie van Hannover behoorde, hoopte men de Schotten te temmen. Het was in heel Groot Brittannië immers geweten hoezeer de Schotten aan hun eeuwenoude, nationale klederdracht gehecht waren. Men trof hen dus op een zeer gevoelige plek. Maar, dat was lang niet alles ! Op 15 November 1746 werd de doedelzakspeler James Reid op de Grote Markt van York opgeknoopt, omdat men hem in het bezit had gevonden van een « pibroch ». De koning wist maar al te best, dat dit muziekinstrument gevaarlijker was dan honderd geweren en de Highlanders er niet aan dachten ten strijde te trekken zonder de meeslepende, opwekkende tonen van hun geliefde doedelzakken.

Een groot aantal Schotten hechtten meer waarde aan hun kilt en hun doedelzak dan aan hun huis en land en zij staken de grote plas over, of verscholen zich in de uitgestrekte heide van Schotland. Daar waren ze veilig voor de dragonders van koning George.

EEN OUDE VETE

IN 1587 werd Mary Stuart op bevel van Elisabeth I onthoofd. Elisabeth was een schrandere vrouw, maar aan een mensenleven hechtte zij niet veel waarde. De Schotten, die zeer gehecht waren aan hun landsvrouwe, schuimbekten van woede.

De kleinmoedige zoon van Mary vergenoegde er zich mee het dragen van rouw aan zijn hof af te kondigen. De graaf van Argyle ging toen in volle wapenrusting voor hem staan en riep : « Sire, dat is de énige wijze waarop men rouw kan dragen voor de koningin ! » De prins waagde het echter niet de strijd met Elisabeth aan te binden. Daar deze laatste echter stierf zonder nakomelingen, ging de troon weer terug over naar de Stuart's en het scheen wel of de vete bijgelegd was.

In 1714 verjoeg George van Brunswijk-Hannover, die door zijn huwelijk in de familie getreden was, de heersende vorst en zette zelf de kroon op het hoofd. De Schotten sprongen in het geweer om de rechten van de Stuartdynastie te verdedigen en nu maken we kennis met Charles Edward Stuart, de legendarische « Bonnie Prince Charles ». In Frankrijk bracht hij een leger op de been en ontscheepte op de Schotse kunst om zijn koninkrijk te heroveren. Zijn Highlanders steunden hem geestdriftig en de eerste ontmoeting met de Engelse troepen was een succes. In 1746 werd hij echter te Culloden door de legers van George II van Hannover verpletterd. De soldaten van George II zaten hem dagenlang op de hielen, maar toch kon hij het Vasteland bereiken.

De avonturen van David Balfour beginnen in 1751, dus enkele jaren na deze vreselijke tegenslag, te midden een periode van repressie en heimelijk verzet tegen het gezag van de Engelse troon.

ZIJ KWAMEN NA JAREN WEEROM...

JAREN gingen voorbij en « Bonnie Prince Charles » verbleef nog altijd in ballingschap. Zijn troon had hij opgegeven. George II werd opgevolgd door George III, die vredelievender was en met de Schotten vriendschap wou sluiten. In 1782 werd het koninklijk besluit plechtig afgekondigd, waarbij de Schotten hun nationale klederen weer vrijelijk mochten dragen. Als een lopend vuurtje verspreidde dit nieuws zich naar alle windstreken en ook de trouwe aanhangers van de Stuart's, die nu reeds zo lang in de bergen en op de heide leefden, hoorden er van. En zij kwamen naar de dalen weerom... zo oud en zonderling waren ze geworden, dat zelfs de ouders, hun zoons niet meer herkenden. Hun gezichten waren getaand van de zon en de wind en met diepe rimpels doorploegd. Hun kleren hadden geen kleur meer en vielen in lompen. Het was echter zeker, dat zij geen gewoon burgerpakje aan hadden, doch wel de oude, geruite kilts, waarvan ze nooit hadden willen afstand doen.

SEANN TRIUBHAS

IEDER dorp en iedere stad was dadelijk in feestroes en op de schrille tonen van de doedelzak werd er lustig gedanst. De oude, maar nog zeer lenige benen van de weergekeerde Highlanders rythmeren de kadans en al wie het zag wou meedoen, wou ook dansen, dansen terwijl men de broeken, die het symbool van de vreemde dwingelandij betekenden, misprijzend van de benen scheurde.

Op die dag ontstond in Schotland de beroemde « dans van de gescheurde broeken » of « seann triubhas ». Wanneer Schotland thans feest viert, kan men deze dans nog zien uitvoeren; de dans die een blijvende herinnering is aan de dag waarop de Schotse trots en de trouw aan hun eigen klederdracht de overwinning had behaald.

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE – ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 24, BRUSSEL

EEN VROUW AAN HET ROER

DE Duitse handelsvloot telt onder haar bevelhebbers een vrouwelijke zeekapitein! Mevrouw de kapitein hoopt weldra navolgsters te krijgen. Intussen heeft ze zich reeds ingezet om voor de vrouwen bij de vloot dezelfde rechten op te eisen als voor de mannen.

Zouden er onder onze lezeressen soms ook meisjes zijn die het bevel zouden willen voeren over een schip?

EEN LUCHTVAARTLIJN VERZEKERD DOOR ZWEEFVLIEGTUIGEN

IN Duitsland organiseert de wereldkampioen zweefvliegen, Ernst Jachtman, een luchtvaartlijn die door zweefvliegtuigen zal verzekerd worden. Dit blijkt ons een origineel en gewaagd experiment. De zweefvliegtuigen zijn veel trager, bieden minder plaats en lijden meer onder de weersomstandigheden dan de motorvliegtuigen.

We zijn benieuwd naar de resultaten van dit experiment.

EEN BRITS JOURNALIST SCHREEF VERSLAGEN OVER MISDADEN DIE HIJ ZELF PLEEGDE

De achttien jaar oude Harry Royston wekte de afgunst op van zijn collega's in de sensationele pers met zijn misdaadverslagen. Wanneer men hem vroeg welk het geheim was van zijn succes, antwoordde de reporter dat hij eerst zijn eigen nieuws maakte en het daarna beschreef.

NIEMAND geloofde hem...

Tot op de dag dat hij voor de rechtbank van Cardiff verscheen, beschuldigd van diefstal! Het slachtoffer was... een van zijn collega's...

Tijdens het rechtsgeding verklaarde de politiecommissaris dat Royston dikwijls naar het politiekantoor kwam om détails te krijgen over diefstallen die hijzelf gepleegd had!

Royston bekende zijn schuld, maar verklaarde dat het hier ging om een journalistengrap.

Nog iemand die niet goed weet wat een grap is. Hij werd terecht veroordeeld.

Zus vindt het prettig!

WEE DIE ZICH VERGEET TE ABONNEREN!

ENKELE weken geleden haperde er iets aan de machine waarmee men in de kantoren van een Zweeds dagblad de adressen schrijft. Men merkte het niet dadelijk, en een brave boer ontving op dezelfde dag... 11.834 brieven, waarin men hem er aan herinnerde dat zijn abonnement moest vernieuwd worden. De arme man bezweek voor de overmacht en vernieuwde zijn abonnement vooraleer men een nieuwe zondvloed papier over z'n hoofd zou uitstorten!

VISSEN tot op 8.000 Meter diepte!

DOKTER ANTON BRUNN, leider van een Deense expeditie voor diepzee-onderzoek, verklaarde, dat hij tijdens zijn 100.000 km. lange tocht, nog vissen heeft aangetroffen op 8.000 meter onder de wateroppervlakte!

DE BUIT KWAM TERUG!

TWEE gouden kronen bezet met edelstenen, die uit een kerk te Brooklyn gestolen waren, zijn per post teruggezonden aan een priester die de dieven beloofd had dat hun misdrijf zou vergeten en vergeven worden. De juwelen, die verzekerd zijn voor honderd duizend dollar, werden in een doos gelegd en afgegeven aan de bisschop. Er ontbreken echter achttien diamanten. Men weet niet of deze verloren gingen bij het verhandelen van de juwelen, ofwel of de dieven ze hebben achtergehouden...

BEHANGPAPIER UIT STAAL!

NEEN, we veranderen geen zitkamer in een bunker, maar toch voelen we er wel iets voor het nieuwste behangpapier uit staal eens te beproeven. Dat eigenaardig papier (indien men het nog zo noemen mag) is vervaardigd uit uiterst fijne metaalblaadjes en is bestand tegen roest, vochtigheid en verkleurd niet. Er is slechts een schaduwzijde aan : hoe hangt men het aan de muur? Men kan het met heel fijne nageltjes aan de muur slaan en er werd ook een cement uitgevonden waarmee men het tegen de muur kan kleven.

HET EERSTE KINDERPOSTKANTOOR TER WERELD GEOPEND!

REUTER meldt uit Kelburn in Nieuw Zeeland, dat men aldaar het eerste postkantoor geopend heeft dat door kindren wordt bestuurd. Men verwacht zich aan overwerk te Kelburn, zohaast de postzegelverzamelaars in heel de wereld het bestaan van dit kinderpostkantoor zullen vernomen hebben! En dat is begrijpelijk, want welke postzegelverzamelaar zou in zijn collectie enkele postzegels, afgestempeld door het kinderpostkantoor van Kelburn, willen missen?

Een tip voor onze lezers!

In de oasis worden de akkers besproeid met water dat op een primitieve wijze boven gehaald wordt. De touwen worden door ossen in beweging gebracht.

RENAULT AAN DE SPITS

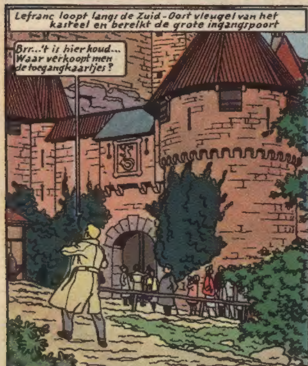
VERLEDEN week hebben we de statistiek van de Franse automobielindustrie gepubliceerd, waaruit bleek dat Renault aan de spits van de Franse productie staat. Over de prestatie van deze grote autofabriek hebben we nog volgende bijzonderheid vernomen : Onlangs werd de 300.000ste kleine 4 P.K.-wagen afgeleverd. Bij die gelegenheid werd er een feest georganiseerd voor de drie en vijftig duizend leden van het Renault-personeel.

De 100.000ste 4 P.K.-Renault verliet de fabriek in 1950, en de 200.000ste verleden jaar in Maart.

HET SEIN STAAT OP ROOD

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN J. MARTIN

Reporter Lefranc volgt het spoor van een bende goudsmokkelaars. Een onbekende gaf hem rendez-vous in het kasteel van Hoog-Koenigsburg...

Op het ogenblik dat hij een biljetje koopt...

Pardon, mijnheer, maar hebt u geen vijftig francs voor me? Ik moet het kasteel bezoeken om een badge te verwerven en ik heb m'n laatste geld verloren...

D'ENTR

Wat vertel je daar? En dat voor een padvinder! Je moet beter op je geld letten maar kijk, hier heb je een briefje

Dank u..dank u

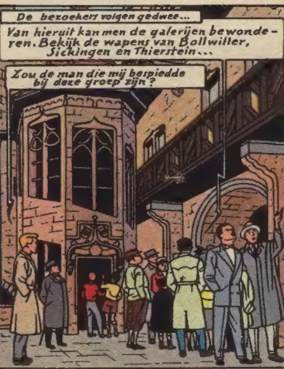
Zet niet zo'n beteuterd gezicht, kerel!

Neen, mijnheer

Het geleid bezoek begint...

De grondvesten van dit prachtig kasteel werden gelegd in 774 en het behoorde achtereenvolgens aan de graven van Hohenstaufen, de hertogen van Lotharingen, de bisschoppen van Straatsburg en dan aan de Habsburgers. Vervolgens wisselde het enkele keren van eigenaar en in 1899 kwam het in het bezit van Willem II keizer van Duitsland. Deze liet het restaureren...

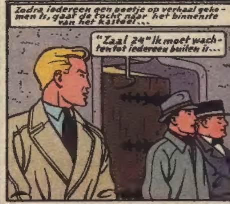

(Wordt voortgezet.)